

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

4. Tres obligationes Feudatarij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

9. Dividuum, non dividuum.

10. *Ligium* (est, quo quis jurat se fidelem futurum, v. g. suo supremo Principi, nullo excepto) & non *Ligium* (id est, quo quis jurat se fidelem, v. g. suo Duci, sed is exceptis, quæ cadunt contra Regem, vel Imperatorem, seu Supremum Principem, contra quos nullo modo se obligat Duci fidelitatem servare.

11. Francum (idest, liberum ab omnibus servitiis, vel ab omnibus legibus pœnalibus, Feudorum) & non francum (idest, non liberum à prædictis.) Hactenus Divisiones.

§. III. *Quinque conditiones contractus Feudalis.*

Moneo, ut alibi sæpè in similibus monui, nos lo-
qui de jure communi, scimus enim, diversissimas
esse leges municipales de Feudis.

Ad contractum ergo Feudi, de communi jure, requiritur primum, ut dominium directum remaneat apud dantem, utile sit apud recipientem, in quo, ut vides, convenit cum Emphyteusi: atque inde fit, ut fructus omnes feudi pertineant ad feudatarium, omnes iniquas, de possessionis usque ad suam mortem, vel usque ad abdicationem Feudi, si forte illud vivens, juxta mox dicenda, relinquere contingat.

2. Secundò, ut constituatur in re immobili Agro, Op-
pido, Civitate.

3. Tertio, ut Vassallus, seu Feudatarius non possit Feudum alienare sine Domini consensu sub poena cadendi à possessione Feudi, in quo etiam convenit cum Emphyteusi : vide tamen, quæ mox dicam §. 4. n. 3.

Quartò , idem Feudatarius præstare debet obsequium Domino, quando illud dominus requirit , nam in hoc maxime differt Emphyteusis à Feudo, quod Emphyteuta, etiam non requisitus , debet pensionem solvere: at obsequium , (quod certè est personale) Feudatarius non debet, nisi requisitus. Quando autem , præter obsequium personale additur in aliquo Feudo obligatio solvendi ali, quod reale , cessat hoc erit solvendum sine requisitione , quia tunc concessio degenerat à puro Feudo, & participat de Emphyteusi.

5. Vassallus idem, quando incipit possidere Feudum investitus dedit & Domino directo, ipique juramentum fidelitatis præstare: qua autem cæremoniâ fiat investitura, hæc per dictum juramentum? (quæ nihil aliud est, nisi immisso in possessionem Feudi) & utrum juramentum sit de substantia? Vide Iulium Clarum, aliosque Iurisperitos de Feudis.

6. Quæres, quid, si omnibus conjecturis expensis, dubitetur, quale sit prædium, judicandumne, esse Feudale, an Allodiale?

Respondet, Allodial: Omnis enim res censetur, *L. Larius, L. In edibus, C. De servitutibus*, libera, nisi clarè cō-
trarium probetur, & ulterior ratio esse debet, quia prius
est, rem esse sui juris, quàm alieni. Ergo illud prævalere
debet, *ut L. Decal. c. 3. §. 7. dictum est.*

Et nota, ad probandum esse feudale, non sufficere tibi quod in aliquo loco jurisdictionem habeas, potest enim quis habere alicubi jurisdictionem, non vero Vassallos, & Feudum; quia subjectio feudi major est, quam subjectio jurisdictionis.

§. I V. *Tres obligationes Fundatarii.*

1. **P**rima est, ut Feudatarius, seu Vassallus præstet juramentum fidelitatis, sicuti modò indicatum est. Et quidem omnes (si plures sint feudatarii, & non per modum collectionis, seu communitatis, qui feudum possidere debent) jurent, necesse est, quia omnes fideles esse debent. Contrà, si plures sunt, qui sint Domini directi, satis est, si uni præstetur juramentum, quia nemo cogitur habere plures Dominos. Clarus, & Azor. *ll. cc. aliquæ.*

2. Secunda, ut dictus Feudatarius præstet obsequium promissum, modo jam dicto, & quia hoc solet esse obse-

quum personale in bello, ideo foemine excluduntur
feudis, nisi expresse admittantur. Tunc enim demum,
vel remittit ejusmodi obsequium, vel concedit, posse
exhiberi per alium, quod certe potest, quia de re
disponit.

3. Tertia, ut non alienet Feudum sine Domini voluntario consensu, quem tamen dare, nequaquam potest.

Hinc fit, ut Vassallus feudum, nec donare, nec in
phyteusum tradere, nec in alium transfere possit, cum
men possit, ut diximus, Emphyteuta, cum simili quodam
consensu Domini directi in alienationibus volumus
sed quem consensum dominus dare teneatur.

Hinc etiam fit, ut feudatarius non possit feudum habere
 a Rege, vel Imperatore, in multis filiis dividere
 tum, quia divisio est genus quoddam alienationis, tum
 multò magis, quia ita cautum est propter alias rationes
 in Iure, *Lib. 2. Feudorum, Tit. 1. §. 1.*

4. Hic notat, posse nihilominus feudatarium abdicare à se feudum, seu illud Domino relinquere, cum tenetur Emphyteuta non possit à se abdicare, seu relinquere Domino rem acceptam in Emphyteusim, nec Conducatum rem à se conductam. Ratio discriminis est, quia feudum est in utilitatem feudatarii, quare ipse potest à se abdicare, & rem suam in alius usus converti, non vult nolle frui; at Emphyteusis, & locatio est in utilitatem dantis, cui debetur supradicta melioratio sine pretio, pensio.

5. Alia minora feuda non habita ab Imperatore, & Rege, posse Filiis diuidi, docent Doctores, quia ratio cogitur vivere in communi, & ex alia parte jura non loquuntur de his minoribus feudis.

6. Inquires: In alienatione feudi, dicta nam, & si
sine dicto voluntarius consensus Domini, aut requiritur
etiam consensus Agnatorum, quibus competat
succedendi?

Respondet, requiri utrumque, quia regula generalis est, quando ex alienatione multi patiuntur injuriam, damnum, debere omnes alienationi consentire. Unde videt, quantum injuste agant ii, qui rem vincularum pro posteris, vendunt, vel concedunt extraneis. Ad damnum, quod mentes patientur, quando rem legatis suis successoribus compelluntur reddere, De iure in latius Clarum, l. c. quest. 41. & Azorium 3. p. 110. Feud. cap. 14.

§. V. *Causæ amittendi Feudum.*

1. **A**D quinque commodè reducuntur. Prima est
vis ingratitudo Vassalli contra Dominum
etum. Lege *Lib. 2. Fendi, Tit. 24. §. Illud. & Tit. 28. §. hoc.*

Sed quænam est gravis iudicanda?
 Respondo: Ex aliquibus peculiaribus casibus, quæ
 affertur signatè Doctores, colligi, & similes à p
 iudice possunt. Si enim feudatarius Dominum, cap
 hæresis, vel heretici majestatis crimine iaceat, apud
 cem, etiam ex iusta causa: Si fugæ sit, de relictis Dom
 periclitante in bello iusto, quem iuvare, sed sine sua
 te, potuisset: Si non admonet Dominum, feudatarius ipse
 esse infidias, Vassallus enim iudicet, si feudatarius eundem
 duntaxat infidiarum, iudicatur complexus. *Non esse*
de Accus. & l. Sciens, ad l. Pompeianæ, de Parricid. l. Non
to magis, si ipse infidias parat, rebellique sit ius fore
uo, si turpiter agat cum filia, neptæ ex filio, sorore
cum uxore Domini, etiam hæc sit vidua, ut puta
tius, l. c. q. 9. aliquis, si inquam, Feudatarius hæc com
rat, iudicatur esse gravior ingratus: Feudo pariter

2. Secunda causa est, non observata pactum
feudum quis accipit. Hinc primum si feudatarius vel
hæres non petit à Domino investituram, seu tem-
nem feudi intra annum, & unam diem, amittit fe-
excusabitur tamen, si justa sit causa differendi ut mor-
gravis, inimicitie capitales, & similia: immo, si
rem, si intra legitimum tempus non petit, poffe quæ-
petitis